

உமது நியாயங்கள் மகா ஆழமாக இருக்கிறது

THY JUDGEMENTS ARE A MIGHTY DEEP

“தேவனுடைய பைத்தியம் எனப்படுவது மனுஷருடைய ஞானத்திலும் அதிக ஞானமாயிருக்கிறது, தேவனுடைய பெலன்மம் என்னப்படுவது மனுஷருடைய பலத்திலும் அதிகபலமாயிருக்கிறது”

– 2கொரிந்தியர் 1:25.

பாவத்தையும் பாவிகளையும் கையாளுவதற்காக தேவன் மேற்கொண்டிருக்கின்ற திட்டமானது, உலகப்பிரகாரமான சிந்தைக்கும் உலகப்பிரகாரமான ஞானத்திற்கும் மிக முட்டாள்தனமான, மிகவும் ஞானமற்ற ஒரு திட்டமாக தோன்றுகிறது. இந்த நிலையின் மீதான வேதாகம அறிவிப்புகள் அப்படிப்பட்ட சிந்தைகளுக்கு நியாயமானதாக ஈர்க்கப்படவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக, தேவன் மனிதனை பரிபூரணமாக சிருஷ்டித்தார். அதன்பிறகு ஆதாம் சோதிக்கப்பட்டு பாவத்தில் விழுகிற நிலைமைகளின்கீழ் அவனை வைத்தார். அதன்பின்னர் தேவன், கீழ்ப்படியாமையின் விளைவாக இருக்கும்படி தாம் முன்னெச்சரித்திருந்த மரணதண்டனையை அவனுக்கு தீர்ப்பாக அறிவித்தார். இவ்வாறு மனிதனுக்கு தண்டனையளித்தபிறகு, யேகோவா தேவன் தாமே, மாபெரும் விலையில், பாவிசுருக்கான மீட்பரை ஏற்பாடு செய்ததன் மூலமாக அந்த மரண தண்டனையிலிருந்து ஒரு விடுதலையை வழங்கினார். சாபத்திலிருந்து அவர்களின் இரட்சிப்புக்கான அவரது ஏற்பாட்டை உலகத்திற்கு பறைசாற்ற அவர் விரும்பியபோது, அந்த பாவ சந்ததியிலிருந்து நற்காரியங்களை சொல்வதற்கு பிரசங்கிமார்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர் அனுப்பினார்.

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருடங்களாக இந்த பிரசங்கிமார்கள் தங்கள் சிறந்த முயற்சிகளை பயன்படுத்தி –யிருக்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் மரித்தபோது, மற்றவர்கள் அவர்களின் இடத்தை எடுத்துக்கொண்டனர். ஆனால் பிரசங்கிக்கப்பட்ட எல்லா பிரசங்கங்களிலும் வெகுசிலர் மாத்திரமே அந்த செய்தியை நம்பினார்கள். அல்லது கவனமாய் செவிகொடுத்தார்கள். இந்த ஆரண செய்தியாளர்கள் அடிக்கடி களைப்புற்று தளர்ந்துபோனார்கள். அவர்கள் கனத்த பாரம்சுமக்கிற இருதயங்களுடன் கர்த்தரிடத்திற்கு சென்று, தங்கள் உழைப்புகளுக்கு கிடைத்த அற்பமான பலன்களை அவரிடம் கூறுகிறார்கள். ஆனால் கர்த்தரோ, “நான் உங்களுக்குக் கொடுத்த வார்த்தைகளை தொடர்ந்து வழங்குங்கள் இது என் சித்தமாயிருக்கிறது ; இதுவே நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று நான் விரும்பியது” என்று பதிலளித்தார். எனவே அவர்கள் மிகக் கடுமையாக உழைத்து, முடிவை தேவனிடத்தில் விட்டுவிடுகின்றனர்.

ஆனால் இந்த உலகம் அவிசுவாசமுள்ளவர்களின் தலையை (சிந்தையை) அசைக்கிறது. அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட செய்தியைப் பறைசாற்றுதல், விலைமதிப்புள்ள நேரத்தை முட்டாள்தனமாக வீணடிக்கிறதாக, தெளிவற்ற புத்தியின் ஒரு சான்றாகக் காணப்படுகிறது. அன்பின் தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்றாலும், அது தேவனுடையதாயிருக்கிறது என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். ஆயினும் அப்போஸ்தலர் நமக்குக் கூறுவதுபோல் ; இது “பைத்தியமாகத் தோன்றுகிற பிரசங்கத்தினாலே விசுவாசிகளை இரட்சிக்க தேவனுக்குப் பிரியமாயிற்று” –1கொரிந்தி 1:21. அவரது மாபெரும் திட்டத்தோடு தொடர்புடைய, ஒரு விசேஷித்த நோக்கத்திற்காக ஒரு விசேஷ வகுப்பாரை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு, மனிதர்களால் முட்டாள்தனமென்று அடையாளப்படுத்துகிற இந்த முறையை தேவன் தெரிந்தெடுத்தார். மனித நிலைப்பாட்டிலுருந்து இது மிகச்சிறியதும் , பலவீனமானதுமான தொடக்கமாகத் தோன்றினாலும், தேவனுடைய கிரியை, அதாவது உலகை இரட்சித்து தூக்கிவிடுவதற்கு அவர் நோக்கங் கொண்டிருந்த வேலை, கிட்டத்தட்ட தோல்வியடைந்ததுபோல தோன்றினாலும், தேவனுடைய திட்டம் அதன் மகிமைநிறைந்த நிறைவேற்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்படும்போது, இது அனைவராலும் மிக ஞானமானதாக, வல்லமை நிறைந்ததாக, பயனுள்ளதாக பார்க்கப்படும். இது அவிசுவாசிகளின் கேலியாக புறஜாதிகளின் இகழ்ச்சியாக இனியும் இருக்கப்போவதில்லை.

தற்போது தேவன் உலகின் புகழ்பெற்றவர்களை தேர்ந்தெடுக்காமல், மாறாக, “மாம்சமான எவனும் தேவனுக்கு முன்பாக பெருமை பாராட்டாதபடிக்கு” கீழானவற்றை, தாழ்மையான, முக்கியத்துவமற்றவர்களையே முதன்மையாக தேர்ந்தெடுக்கிறார். மீந்திருக்கிற உலகை ஆசீர்வதிக்கும் கருவிகளாக, இவர்களை அவர் தேர்ந்தெடுக்கிறார்.

இப்போதும் ஜீவன் ஒரு மாபெரும் அருட்கொடை

மிகப்பந்த அளவில், பாவம் துன்பம் மரணம் சம்பந்தப்பட்ட அதன் வெளிப்பாட்டிற்கு முன்பாக, ஆழ்ந்த திட்டமிடப்பட்ட ஏற்பாட்டின் தரநிலையில் , தேவ அன்பு எப்படி காணப்படுகிறது என்ற கேள்வி கேட்கப்படுகிறது ? அந்தக் கேள்வியைக்குறித்து நாம் சிந்திக்கும்போது, ஒருவர் முதலில், பாவம் துன்பம் மற்றும் மரித்தல் ஆகியவை

நித்திய கால துயரத்தின் முன்னோட்டமாக இருக்கிறது என்ற தப்பறையான கருத்திலிருந்து தன்னை முழுவதுமாக விடுவித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன்பின், தேவன் எந்தவகையிலும் நம் கடனாளி அல்ல என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். நாம் உயிர்வாழ்வதற்குக்கூட நாம் அவருக்கு கடனாளிகளாக இருக்கிறோம். அவர் இந்த இனத்திற்கு எதுவும் கடன்பட்டிருக்கவில்லை.

நித்திய சித்திரவதை அல்லது மரணத்திற்கு பின்பு துன்பம் அனுபவிக்கிற உத்தரிக்கும் ஸ்தலம் பற்றிய கருத்தை, எல்லார் மனங்களிலிருந்து அகற்ற நம்மால் முடியும் என்று வைத்துக்கொள்வோம், பின்னர் அவர்களிடம், இப்போது: நீங்கள் சில வருடங்களோ அதற்கு அதிகமாகவோ வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களா அல்லது ஒரே தடவையாக மரிக்க விரும்புகிறீர்களா என்பதை சிந்தியுங்கள் என்று சொல்லவேண்டும், அல்லது, ஒருவேளை நாம் இந்த வழியை வைக்க நினைப்போம்: அதாவது, நீங்கள் உயிர்வாழ்கிற நிலையைப் பெற்றிருப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் ஒருபோதும் பிறக்கவில்லை என்பதில் மகிழ்வீர்களா? என்பதை அவர்கள் முன் வைக்க நினைப்போம். பெரும்பான்மையானவர்கள், தாங்கள் உயிர்வாழ விரும்புவதாகவே பதிலளிப்பர், அவர்கள் எவ்வளவு காலம் முடியுமோ அவ்வளவு காலம் வாழ்வதையே தெரிவுசெய்வர் என்று நாம் நம்புகிறோம். அவர்கள் இன்றோ அல்லது நாளையோ அல்லது அடுத்த வருடமோ மரிப்பதற்கு விரும்ப மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு உதவ முடிந்தால் ஒருபோதும் மரிக்க விரும்பமாட்டார்கள்.

மரிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைவோம் என்பதை உணர்கிறவர்கள் அல்லது ஒருபோதும் பிறக்கவேண்டாம் என்று விரும்புகிறவர்கள், சாதாரணமான தீமை மற்றும் மகிழ்ச்சியற்ற அனுபவங்களைக் காட்டிலும், அதிகமானதை அடைகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால், அவர்கள் தெளிவற்ற அல்லது சமநிலையற்ற மனதில் இருக்கிறார்கள். அநேகர் தாங்கள் விரும்புகிறதைப்போல, அதிகப்படியான பணத்தை பெற்றிருப்பதில்லை, சிலர் பெற்றிருக்கிறதைப் போலவும், தாங்கள் பெற விரும்புகிறதைப்—போலவும், மிக அமைதியான அல்லது இனிமையான சுற்றுப்புற சூழ்நிலைகளையும் நிலைமைகளையும் பெற்றிருக்கவில்லை. இருப்பினும் வாழ்க்கை இனிமையாக இருக்கிறது. மேலும் அவர்கள் முடிந்தவரை விடாப்பிடியுடன் அதைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜீவன் மீதான அன்பு மனிதனிடத்தில் இயல்பாகவே இருக்கிறது, மேலும் வீழ்ச்சியின் விளைவால் வரும் வருத்தமான அனுபவங்களிலும் கூட தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறது.

தேவன் ஏன் பாவத்தின் இந்த தற்கால ஆளுகையை அனுமதித்தார் ?

ஆனால் தேவன் ஏன் காரியங்கள் இப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அனுமதிக்கிறார்? இது ஒரு உச்சஉயர்வான ஜீவனுள்ள சிருஷ்டிகரின் மீது நம்பிக்கை வைப்பதற்கு போதுமான விசுவாசத்தை இன்னும் வைத்திருக்கிறவர்களின் மனங்களுக்கு எப்போதும் குழப்பமூட்டுகிற பிரச்சனைகளில் ஒன்றாக இது இருந்து வருகிறது. வேதாகம விளக்கவுரைகளில், தொகுதி I இல், “தீமை ஏன் அனுமதிக்கப்பட்டது” என்ற அத்தியாயத்தில் நாம் கூறியிருப்பதைவிட இந்த விஷயத்தை தெளிவாக்கவோ அல்லது தெளிவாகக் கூறவோ நாம் அறியவில்லை. தேவனுடைய இடத்தில் நம்மை வைத்து, மனிதனை அவர், ஒழுக்கரீதியான வினைத்திறன்கள் இல்லாமல் கீழ்நிலையான மிருகங்களைப் போன்றோ அல்லது சரி மற்றும் தவற்றின் தரநிலைகளை மதித்துணரக்கூடிய, தன் சிருஷ்டிகரை மதித்துணர்ந்து பார்க்கக்கூடிய, மனம் மற்றும் ஒழுக்க ரீதியான வினைத்திறன்களுடனும், நன்மை மற்றும் தீமைக்கிடையே, அதாவது, அந்த சிருஷ்டிகருக்கு கீழ்ப்படிவது மற்றும் கீழ்ப்படியாமல் இருப்பதற்கும் இடையே பகுத்தறிந்து பார்த்து தேர்ந்தெடுக்கிற வல்லமையுடனும் மனிதனை அவர் சிருஷ்டித்திருக்க வேண்டும் என்பதை காணக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம்.

மிருக படைப்பை ஜீவிக்கும்படி முன்பே கொண்டுவந்த தேவன், பூமிக்குரிய ஜீவிக்கின்ற தளத்தின்மீது, தம்முடைய சொந்த சாயலிலும் ரூபத்தின்படியேயும், ஒரு உயர்ந்த உன்னத இன ஜீவிகளை சிருஷ்டிக்க விரும்பினார். தூதர்களைப்போல பரிபூரணர்களாக, அதே ஒழுக்க தரநிலைகளையும், அதே நீதியின் கொள்கைகளை மதித்துணர்ந்து போற்றுகிறதற்கு இயலுகிறவர்களாக இருந்த ஒரு ஜீவிக்கிற இனத்தைப் பெறுவதற்கு நோக்கம் கொண்டிருந்தார். பாவத்தில் விழும் ஆபத்தில் சிலசமயம் அவர்கள் இருக்காதபடி இந்த ஜீவிகளை அப்படி உருவாக்க தேவனால் எப்படி முடியும்? என்று கேள்வி இங்கு கேட்கக்கூடும். அவர்களை இப்படி சிருஷ்டிப்பது தேவனுடைய நோக்கமாக இல்லை என்பது தெளிவாகத்தெரிகிறது. அவர்கள் சுதந்திரமான ஒழுக்க முகமையின்பண்பை அடைந்திருக்கவேண்டும், அதாவது, நீதிக்காகவோ அல்லது அநீதிக்காகவோ தங்கள் சொந்த விருப்பங்களை அல்லது சித்தங்களை பயிற்சி செய்வதற்கான வல்லமையைப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

மனிதனை சிருஷ்டிக்கும் சமயத்தில், விடிவெள்ளியின் மகனாகிய லூசிபர், தன்னைப் படைத்தவருக்கு, உண்மையில்லாதவனாய், பேராசையுள்ள உள்நோக்கங்களை போற்றி வளர்க்க ஆரம்பித்தான். தன்னைவிட கீழான ஜீவிக்கிற நிலைமட்டத்தில் இருக்கிற ஒரு இனத்தை, அவர்களுடைய சிருஷ்டிகராகிய தேவனுடைய வெளிப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்துக்கு மாறாக ஒரு போக்கை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு தூண்டக்கூடும் என்பதை அவன்

உணர்ந்தான். மனிதனை சிருஷ்டிப்பதற்கு முன்பே, லூசிபர் கீழ்ப்படிதலின் பாதையிலிருந்து விலகுவார், அவருடைய நீதியான அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சியாளராக, ஒரு மாபெரும் எதிரியாக மாறுவார் என்று முன்பே தேவன் அறிந்திருந்தார். மேலும் அதன் விளைவாக, அவருடைய பேரரசில் பின்னாளில் தீமை ஊடுருவும் என்பதையும் முன்பே அறிந்திருந்தார். கலகக்கார லூசிபரின் (அதுமுதற்கொண்டு சாத்தானாக மாறிய - அதாவது எதிராளியாக, குற்றஞ்சாட்டுபவராக, வெறுப்பவராக மாறிய) ஆதிக்கத்தின் மூலம் மனிதன் கீழ்ப்படியாதவனாக மாறி, அவன் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பரிபூரண நிலையிலிருந்து விழுவான் என்று தேவன் முன்னறிந்திருந்தார்.

இதை அறிந்து, மனிதனுக்கு அநீதி இழைக்காமல், மாறாக சோதனைத்தூண்டுதலை எதிர்ப்பதற்கான முழு திறமையுடன் அவனை சிருஷ்டித்து, தகப்பனாகிய ஆதாம் மற்றும் தாம் ஏவாளின் அனுபவமின்மையை சாதகமாக எடுத்துக்கொண்டு, முழு மனுக்குலத்தையும் கைப்பற்றுவதற்குத் தேடிய சாத்தானால் தாக்கப்படும் ஒரு பொருளாக அவன் இருப்பான் என்று மனிதனை சிருஷ்டிக்க ஏற்பாடு செய்து, நேரத்தைக் குறிப்பிட்டார். மற்றொரு வார்த்தைகளில் கூறுவோமானால், இந்த சோதனை மனிதனுக்கு வர அனுமதிக்க தேவன் நோக்கங்கொண்டிருந்தார். அந்த சோதனையில் ஆதாம் தவறுவார், இவ்வாறு மரணதண்டனையை வருவித்துக்கொள்வார் என்பதை அறிந்து, இந்த இனத்தின் அனுபவத்தை தம்முடைய அறிவுக்கூர்மையுள்ள சிருஷ்டிகள் யாவருக்கும் ஒரு முக்கிய பாடமாக இருக்கும்படி தேவன் வடிவமைத்திருந்தார். அதேசமயம், மனித குடும்பம், பாவத்துடனான கசப்பான தங்கள் அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் பாடங்களினால் அனுகூலமடைந்தால், நீதியினுடனான இசைவுக்குள் திரும்ப வருவதாயிருந்தால், இறுதியில் அவர்கள் வீழ்ச்சியின் தீயவிளைவுகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, பெருமளவில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாக இருக்கும்படி இந்த விஷயத்தை இப்படியாக மேற்கொள்வதற்கு தேவன் நோக்கமாயிருந்தார்.

காலம் ஒரு முக்கியமான சிறப்பம்சம்

தேவனுடைய தெய்வீகப் பிரமாணத்துடன் முழு இசைவில் இருப்பதற்கு தங்களை நிரூபிக்காதவர்கள் எவரையும் நித்திய ஜீவனுக்கு தகுதியுடையவர்களாக அவருடைய முடிவில்லா ஞானம் அங்கீகரிக்காது. பாவத்தின் தன்மையானது, தன்னைத்தானே பரப்புவதும், துயரத்தையும் சீரழிவையும் விளைவிக்கியதாகவும் இருக்கிறது. இந்த அறிவைக்கொண்டு தேவன் முன்னதாகவே மனிதன் தன் சொந்த வழியை அடையும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார். தேர்ந்தெடுத்தலிலும், சித்தத்திலும் சுயாதீனத்துடன் இருக்கும் அறிவுசார் ஜீவிகள், கற்பிக்கப்படாமலும் கட்டுப்படுத்தப்படாமலும் இருந்தால், கீழ்ப்படியாமையுடன் தண்டனை இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்று இருந்தாலும்கூட இறுதியில் பாவத்தில் விழும் என்று அவர் முன்னறிந்திருந்தார். அவர் லூசிபரை கட்டுப்படுத்த வேண்டாம் என்று தெரிவுசெய்தார்.

தேவனுடைய திட்டமானது, ஆயிரம் வருடங்கள் அல்லது 6000 வருடங்கள் என்கிற சில வருடங்களின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து கண்ணோக்கவும் நிதானிக்கவும் முடியாதபடி இருக்க அது மிகவும் விசாலமானதாக இருக்கிறது. இது நித்திய காலத்தின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து கண்ணோக்கப்படவேண்டும். இது சில வருடங்களோ அல்லது சில நூற்றாண்டுகளோ ஜீவிக்கிற சிருஷ்டிகளின் நல்லீவியத்திற்காக அல்ல, மாறாக, முடிவில்லா யுகங்கள் முழுவதும் ஜீவிக்கிறவர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனவே அவருடைய திட்டம், அவரது மகிமைக்காகவும் அவர்களுடைய சொந்த நித்திய நன்மைக்காகவும், எல்லாக் காலங்களையும், அவருடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லா ஜீவிகளையும் உள்ளடக்குவதற்காக மிகவும் பரந்துவிரிந்த நிலையில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

மனுக்குலம் துயரப்பட்டு மரிக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தால் யேகோவா தேவன் வேதனையில் புலம்புகிறார் என்று நாம் கருதக்கூடாது. அவர் முடிவில்லா அன்பு மற்றும் அனுதாபத்தின் தேவனாயிருக்கிறார். ஆனால் மனிதன் விழுவான் என்றும், மனிதர்கள் மற்றும் தூதர்கள் என்கிற அவருடைய சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அறிவுஜீவிகள் அனைவருக்கும் அறிவுறுத்தி, இறுதியில் ஆசீர்வாதத்தினை அளிப்பதற்கான முழு காரியத்தையும் தம்மால் மேற்கொள்ள முடியும் என்பதை ஆரம்பத்திலிருந்தே தேவன் அறிந்திருந்தார். அப்படி செய்வதற்கும் அவர் நோக்கங்கொண்டிருந்தார். பாவமும் மரணமும் அதன் எல்லா பயமுறுத்துகிற விளைவுகளுடன் ஆறாயிரம் ஆண்டுகளாக இந்த உலகத்தில் மேலோங்கியிருப்பதை நாமே அறிவோம். இறுதியில் எல்லாவற்றையும் நன்மையானதை செய்வதற்கு ஏற்படுத்தப்படும்படி, நம் தேவன் கட்டுப்படுத்தும் இடத்தில் இருக்கிறார் என்பதையும்கூட நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஜலப்பிரளயத்தில் அநேக உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டதன் காரணத்தால், ஒரு பயங்கரமான நிலைகுலைவு என்று நாம் நினைத்தோம், எனினும் மற்றவர்களுக்காக துக்கங்கொண்டாட ஒரு பாதி ஜனங்களை விட்டுவிட்டிருந்தால், அந்த பேரிடர் அல்லது பேராபத்து மிகப்பெரியதாக இருந்திருக்கும். இந்த வகையில் வரும் மரணம் ஒப்பீட்டளவில் சுலபமானது, ஏனெனில் மனிதர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கும்போது அதிகமாக துன்பப்படுவதில்லை என்று கருதப்படுகிறது.

மனுக்குலம் பாடுபடுவதற்கு ஆறாயிரம் வருடங்களின் பாவம், துன்பம் மற்றும் மரணம் ஒரு நீண்ட காலமாக காணப்படுகிறது. எனினும் இந்த இனத்தின் பெரும்பான்மையானோர் இருபது வயதைத் தாண்டி

ஜீவித்திருக்கவில்லை. ஒருவேளை ஐந்து வயதுவரைகூட ஜீவித்திராதவர்கள் ஒரு பாதிப்பேராயிருக்கும். வெகுசிலரே நூறு வயதை எட்டினர். இந்த தற்கால நிலைமைகளின் கீழ்க்கூட தேவன் மிகுந்த கிருபையுள்ளவராக இருக்கிறபடியால், நாம் அனைவரும் ஒப்பீட்டளவிலான ஆறுதல், ஆசீர்வாதம் மற்றும் மகிழ்ச்சியின் காலங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். மகிமை நிறைந்த எதிர்கால ஆசீர்வாதத்தின் அற்புதமான வாய்ப்புக்களுடன், மனிதனுக்கான நித்தியஜீவனின் நம்பிக்கையுடன், தேவனுடைய அறிவுசார்ந்த சிருஷ்டிகள் எல்லாவற்றினால் நித்தியத்திற்கும் கற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அதன் மாபெரும் பாடங்களுடன், பாவம் மற்றும் மரணத்தின் ஆட்சி, ஒட்டுமொத்தமாக வேறுவிதமான, மாறுபட்ட ஒரு தோற்றத்தை முன்வைக்கிறது.

தங்கள் மாபெரும் சிருஷ்டிகளுக்கு கீழ்ப்படியாததன் தவிர்க்கமுடியாத விளைவுகள் என்ன என்பதை ஏற்றகாலத்தில் எல்லோரும் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்வதற்கு, பாவத்தின் நீண்டகால ஆளுகையையும் அதன் தொடர்ச்சியாக வந்த தீமைகளையும் அனுமதித்து, தேவன் தமது அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்திக் காண்பித்துவருகிறார். தங்களுக்கு எதிராக கொடுக்கப்பட்ட மரணதண்டனையை தேவன் உடனடியாக நிறைவேற்றவில்லை என்பதில் ஆதாமும் ஏவாளும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள் என்பதில் நாம் உறுதியாயிருக்கிறோம். அவர்கள் ஏதேன் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே தூரத்தப்பட்டபிறகும், அநேக வருடங்களுக்கு அவர்கள் தங்கள் ஜீவனில் தொடர்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்ததில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள் என்பதில் நாம் உறுதியாயிருக்கிறோம். கண்ணீர், வலி மற்றும் துன்பங்கள் அவர்களை சாய்த்தபோதிலும், அவர்கள் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ மகிழ்ச்சியின் அநேக அனுபவங்களைப் பெற்றார்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

எனவே ஆதாமின் சந்ததியின் முழு வரலாற்றையும் நாம் கண்ணோக்கும்போது, மேலும் பாவம் துன்பம் மற்றும் மரணத்துடனான எல்லா அனுபவங்களும் உலகத்திற்கான தேவனுடைய மகிமை நிறைந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்பதையும், அவைகள் தற்போது ஜீவிக்கிற அல்லது எப்போதும் ஜீவிக்கப்போகிற அவருடைய அறிவார்ந்த சிருஷ்டிகள் எல்லாருக்கும் ஒரு நிலையான பாடத்தை நிரூபிக்க வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ளும்போது, மனிதனுக்கு நீண்டகாலமாக காணப்பட்ட தீமையின் ஆளுகையை தேவன் ஏன் அனுமதித்திருந்தார் என்பதை நாம் காணமுடியும். தேவன் இப்போது மிகவும் தாழ்மையுள்ள மற்றும் கீழ்ப்படிதலுள்ள மிகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு வகுப்பாரை தேர்ந்தெடுத்து, கிருபை நிறைந்த ஏற்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்கிற மனுக்குல சந்ததி அனைவரையும் பரிபூரணத்திற்கும், நித்திய ஜீவனுக்கும் மீட்டுரிமை பெறுவதற்கும், தூக்கிவிடுவதற்கும், தம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனின் கீழ் முகவர்களாக பயன்படுத்த இருப்பதை பார்க்கும்போது, இந்த வகுப்பாரை மிகவும் அபூரணமான கருவிகளினால், “பைத்தியமாய்த் தோன்றுகிற பிரசங்கத்தின்” மூலம் அழைப்பதற்கு அவர் ஏன் பிரியமாயிருக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இவ்வாறு அவர் பயன்படுத்த விரும்புகிற வழிவகைகளின் மூலமாக அவருடைய செய்தியை பெற்றுக்கொள்கிறவர்களை, பாவத்தை விட்டுவிட்டு தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய மகிழ்ச்சியாயிருக்கிற தாழ்மையுள்ளவர்களை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஒரு மீட்பரும், மகாபெரிய ஒருவரும்

மனுக்குலத்திலிருந்து என் சாபத்தை எடுத்து, ஜீவனுக்கான மற்றொரு சோதனையை... அதாவது, ஒரு தனிப்பட்ட சோதனையை அவர்கள் பெறும்படி செய்வேன் என்று தேவன் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் இது தேவனுடைய நீதியுடன் இசைவில் இருந்திருந்தாலும், இது மாத்திரம் போதுமானதாக இருந்திருக்காது. மனுக்குலம் நீண்ட நாட்களாக பாவசேற்றில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மீட்பர், ஒரு இரட்சகரின்றி, அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிற எந்தவொரு புதிய சோதனையிலிருந்தும் அனுசூலமடைய அவர்கள் வல்லமையற்றவர்களாய் இருந்தனர். அந்த இரட்சகர் பலமுள்ளவராக இருந்து, அவர் அவர்களுக்கான தண்டனைத் தொகையை செலுத்துவதினால் மரண தண்டனையை நீக்குகிறவராக மட்டுமல்லாமல், மாறாக, அவர்களது சந்ததியிலுள்ள அங்கங்களின் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் எல்லா கட்டுக்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறவராகவும் இருந்தார். நீண்ட நாட்களாக அடிமைத்தனத்திலும் குருட்டுத்தன்மையிலும் பற்றிப்பிடித்திருக்கிற மாபெரும் எதிராளியை கட்டுவதற்கு வல்லமையுள்ள ஒரு இரட்சகராக அவர் இருக்கவேண்டும். அவர் அவர்களுடைய காயங்களை குணமாக்கி, அவர்களுடைய குருடான கண்களையும் செவிடான காதுகளையும் திறந்து, அவர்களை மேலே தூக்கி, இன்னும்மேலே, வெளிச்சத்திற்கும் தேவபுத்திரர்களின் சுயாதீனத்திற்கும் தூக்கிவிடுகிறவராக இருக்கவேண்டும். உண்மையாகவே மனிதனுக்கு ஒரு வல்லமையுள்ள மீட்பர் தேவைப்படுகிறார். மேலும் அவருக்குப் பிரியமான குமாரனுக்குள் வழங்கப்பட்டதற்காக, தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.

யுகங்களைப் பற்றிய அற்புதமான திட்டத்தின் பல்வேறு படிகளை கண்டுபிடிக்கும்போது, எந்த ஜீவிக் கிற மட்டத்திலும், நித்திய ஜீவன் அடையவேண்டிய அனைவருக்கும், தாழ்மையின் பாதையே மகிமையின் பாதையாயிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்கிறோம். “தன்னைத்தான் உயர்த்துகிறவனெவனும் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத்தான் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்” (லூக் 14:11). தேவனுடைய வல்லமையுள்ள கரத்தின் கீழ் மகிழ்ச்சியோடு தங்களைத் தாழ்த்தாத எவருக்கும், சோதனையின்கீழ் முழுமையாக நிரூபிக்காமலும், தகுதியுடையோராக காணப்படாமலும் இருக்கிற எவருக்கும் நித்திய ஜீவனின் மதிப்பிடமுடியாத ஆசீர்வாதம் வழங்கப்பட மாட்டாது. இந்தக் கொள்கை மனித மற்றும் ஆவிக்குரிய ஜீவிகள் இருவருக்கும் பொருந்துகிறது. தேவனிடத்திலும், அவருடைய நீதியான பிரமாணங்களிடத்திலும் உள்ள அன்பினால், மகிழ்ச்சியோடு அவருக்கு கீழ்ப்படிகிறவர்கள் மாத்திரமே ஆயிரமாண்டு யுகத்தின் அறுவடைக்காலத்தையும் தாண்டி ஜீவிக்க அனுமதிக்கப்படுவர். மற்ற அனைவரும் முற்றிலும் அழிக்கப்படுவர்.

தேவனுடைய மகிமை நிறைந்த குணம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது

பின்னர் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு செயல் எல்லையிலுமுள்ள தேவனுடைய வல்லமையுள்ள பிரபஞ்சத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலுமுள்ள பரிசுத்தமானது,, கனம் மகிமை மற்றும் துதி அனைத்தும் சர்வவல்ல சிருஷ்டிகருக்கும், அவருடைய மகிமை நிறைந்த குமாரனுக்கும் யுகா யுகங்கள் முழுவதிலும் இருக்கும் என்பதை குறிப்பிட்டுக் காட்டும். யேகோவாவின் மீட்பின் திட்டம் எவ்வளவு அற்புதமானது, விழுந்துபோன மனிதனின் ஆற்றல் ஆழ்ந்தறிவதற்கு அப்பால் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்று அனைவரும் பார்த்து, ஏற்றுக்கொள்வார்கள். தெய்வீக குணலட்சணத்தின்... அதாவது, முடிவில்லா இரக்கத்துடன் கூடிய அவருடைய நெறிதவறாத நீதி, அவருடைய மகிமை நிறைந்த ஞானம், அவருடைய அற்புதமான அன்பு, அவருடைய வலிமைமிகு வல்லமை... ஆகியவற்றின் மகத்துவமும், மகிமையும் நிலைத்துநின்று வெளிப்படும். அப்போது அனைவரும் அவர்முன் வணங்கி நின்று, அவரை வழிபடுவார்கள்.

ஓ, என் தேவனே உம்முடைய இரக்கங்களை

புத்துயிரடைந்த என் ஆத்துமா மதிப்பாய்வு செய்கிறது;

அந்த கண்ணோட்டத்துடன் பயணிக்கும்போது,

நான் ஆச்சரியத்தில் தொலைந்துவிட்டேன், இனி அன்பில் துதியில் என் பிரயாணம்!
